

Sygn. akt VU 1082/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 21 września 2012 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy T. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2012r. na stałe.

Sygn. akt VU 1082/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił T. S. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawca jest zdolny do pracy, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji wniósł odwołanie w dniu 8 października 2012 roku T. S..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

T. S.urodził się w dniu (...)Ma wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest technikiem chemikiem. W okresie aktywności zawodowej pracował jako aparatowy, stokarzowy, mistrz, brygadzysta, magazynier.

(okoliczności niesporne)

Ostatnio wnioskodawca był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanej okresowo od 1 kwietnia 2011 roku do 31 lipca 2012 roku.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 26 czerwca 2012 roku k. 56 w aktach VU 873/11)

Od dnia 26 kwietnia 1997 roku do dnia 30 listopada 1998 roku wnioskodawca uprawniony był do renty inwalidzkiej z tytułu zaliczenia do drugiej grupy inwalidów, a od 1 grudnia 1998 roku do dnia 31 marca 2000 roku do renty z tytułu

całkowitej niezdolności do pracy. Od 1 kwietnia 2000 roku do 15 czerwca 2000 roku wnioskodawca uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Od 16 czerwca 2000 roku do 30 czerwca 2007 roku T. S. uprawniony był do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a od 1 lipca 2007 roku do 11 lutego 2010 roku do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia i renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

(okoliczności niesporne)

W dniu 11 lipca 2012 roku T. S. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 10 w aktach ZUS)

Orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy zarobkowej.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 sierpnia 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 34, 1 w aktach organu rentowego)

T. S. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 11 września 2012 roku wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawcy: przewlekłą stabilną chorobę wieńcową u osoby po przebytej PTCA GPZ z implantacją stentu w grudniu 2011 roku, stan po przebytej PCI PTW w 2003 roku i re-PTCA z powodu restenozy z implantacją stentu w 2005 roku, nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie, cukrzycę typu II insulinozależną kontrolowaną farmakologicznie, retinopatię nieproliferacyjną obu oczu, przewlekłe zatrucie CS₂ pochodzenia zawodowego oraz otyłość.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 11 września 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 38, 1 aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- choroba wieńcowa trójnaczyńniowa z zajęciem pnia lewej tętnicy wieńcowej;
- stan po angioplastyce prawej tętnicy wieńcowej w 2003 roku i po reangioplastyce z implantacją stentu z powodu restenozy w 2005 roku;
- stan po angioplastyce gałęzi przedniej zstępującej z implantacją stentu powlekanego w grudniu 2011 roku;
- nadciśnienie tętnicze;
- zaburzenia gospodarki lipidowej i nikotynizm (w wywiadzie);
- otyłość;
- cukrzyca typu I leczona metodą intensywnej insulinoterapii;
- cukrzycowy obrzęk płamki;
- polineuropatia cukrzycowa obwodowa;
- makroangiopatia cukrzycowa;
- zaawansowana retinopatia nieproliferacyjna obu oczu z makulopatią cukrzycową obu oczu;
- stan po wykonanej panfotokoagulacji laserowej siatkówek obu oczu;

- nadwzroczność obu oczu.

Obecny stopień zaawansowania schorzeń kardiologicznych i okulistycznych czyni wnioskodawcę częściowo okresowo niezdolnym do pracy. Schorzenia diabetologiczne powodują natomiast u wnioskodawcy częściową trwałą niezdolność do pracy.

(dowód: opinia biegłego lekarzy kardiologa L. D.k. 10-11, diabetologa M. S. k. 18-19 i okulisty A. C.k. 28-30 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Utrata zdolności do pracy skutkująca częściową niezdolnością do pracy zachodzi zatem, gdy wnioskujący utracił zdolności do kontynuacji ostatniego zajęcia zarobkowego, nie ma możliwości podjęcia pracy zgodnie z wykształceniem, także przy uwzględnieniu umiejętności nabytych w okresie kariery zawodowej, a także gdy nie występują pozytywne rokowania co do zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Dla ustalenia, czy T. S. jest niezdolny do pracy w rozumieniu przepisów cytowanej ustawy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy kardiologa L. D., diabetologa M. S. i okulisty A. C., biegłych z zakresu dziedziny medycyny, w ramach której mieszczą się schorzenia, na które cierpi skarżący.

Opinie opracowane przez wskazanych wyżej biegłych, Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należyście uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jego osobistego badania. Określili w opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawca.

Z opinii biegłych kardiologa L. D. i okulisty A. C. wynika, że wnioskodawca jest częściowo okresowo niezdolny do pracy, natomiast biegła diabetolog M. S., że występująca u wnioskodawcy niezdolność do pracy ma charakter trwały.

W ocenie Sądu opinie wskazanych wyżej biegłych nie zostały w sposób skuteczny zakwestionowane przez ZUS w toku postępowania.

ZUS nie podniósł jakichkolwiek zarzutów merytorycznych względem opinii biegłych, a jedynie w piśmie procesowym z dnia 2 sierpnia 2013 roku zakwestionował opinię biegłej diabetolog M. S. w zakresie w jakim stwierdziła ona, że występująca u wnioskodawcy niezdolność do pracy ma charakter trwały.

W tym zakresie podnieść należy, iż od dnia 1 listopada 2005 roku kwestia okresu, na który orzeka się niezdolność do pracy, istotnie uległa modyfikacji i obecnie zasadą jest orzekanie niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 5 lat. Jednakże zgodnie z art. 13 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Trudno przy tym przypuszczać tylko niestaranność legislacyjną lub względ na zaszczości, w sytuacji gdy o trwałej bądź okresowej niezdolności do pracy nadmienia art. 14 ust. 1 pkt 2, art. 59, art. 102 ust. 1, art. 119 ust. 1, art. 134 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. Komentarz do art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, M. Bartnicki, B. Suchacki, LEX).

Sąd przyznał wnioskodawcy świadczenie rentowe na stałe w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 13 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem biegła diabetolog M. S. wskazała jednoznacznie w opinii, że wnioskodawca leczy się na cukrzycę od 26 lat i według wiedzy medycznej nie ma rokowań co do poprawy stanu jego zdrowia. Podkreślić należy, iż wnioskodawcy brakuje jedynie kilka lat do osiągnięcia wieku emerytalnego, co miało też wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie czasokresu orzeczonej niezdolności do pracy.

Podkreślenia wymaga, iż ZUS nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, czy też powołanie kolejnego biegłych celem ustalenia spornych okoliczności. Zgodnie zaś z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, to strona winna się wykazać niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opinii biegłego, które dyskwalifikowałyby opinię, bądź ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, II UK 160/10, LEX nr 786386).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.